

STICHTING DASSENWERKG

Secretariaat : Eykerstraat 42, 6269 BN Margrate

32. Stichting Dassenwerkgroep Limburg

Het Ministerie van E, L en I
De Staatssecretaris Dhr. Dr. H. Bleker
t.a.v. Dhr. Mr. N.J. Berg
Postbus 20101
2500 EC Den Haag

Margraten: 16-11-2011.

Betreft: Zienswijze concept Wet Natuur.

Excellentie,

De Stichting Dassenwerkgroep Limburg (SDL) wil gaarne van uw uitnodiging gebruik maken haar zienswijze te geven op het Concept Wet Natuur (het concept).

SDL is een werkgroep van mensen, die al 25 jaar bezig is met de inventarisatie en bescherming van de das in Limburg. Vanuit deze opgebouwde expertise adviseert SDL Uw en andere Ministeries, gemeenten en bij tal van projecten, indien dassenbelangen in het geding komen. Wij doen dat zonder oogkleppen. Vanuit deze achtergrond heeft SDL gekeken naar het concept.

SDL betreurt het zeer, dat de nieuwe Wet Natuur in de toekomst nog uitsluitend betrekking heeft op de Europees beschermde planten- en diersoorten en de Natura-2000 gebieden. Voor alle andere organismen, hoe zeldzaam dan ook geldt, dat ze niet opzettelijk gedood mogen worden en dat er een zorgplicht ingesteld wordt. Dat alles wordt opgehangen aan de kapstok, dat de staat van instandhouding van de soort niet in gevaar mag komen.

Daar zijn vanuit de dagelijkse praktijk en deze wordt in de toekomst zeker niet beter, nu veel, thans al illegaal toegepaste praktijken uit het verleden via de nieuwe wet gelegaliseerd worden, een aantal kanttekeningen te plaatsen.

Met deze nieuwe wet wordt in een klap 20-40 jaar bescherming, van alle andere in Nederland zeldzame, zeldzaam geworden soorten en de voor deze soorten noodzakelijke biotopen, van tafel geveegd. Bescherming verbonden met hard werken door ontelbare vrijwilligers. De "strikte" bescherming wordt vervangen door vage begrippen als opzettelijk en zorgplicht.

De opmerking in de memorie van toelichting, dat indien een provincie na decentralisatie zich geroepen voelt lokale soorten te beschermen, deze mogelijkheid bestaat, zal geen hout snijden.

U weet net zo goed als SDL, dat deze bescherming nooit tot stand zal komen, indien deze niet in de wet (van bovenaf opgelegd) geregeld wordt.

Provincies en lagere overheden (de huidige uitvoerders) zullen zichzelf geen enkele beperking opleggen, zeker niet als het om de natuur gaat. Zij zijn immers de instanties, die op grote schaal protesteren tegen de huidige beschermde status van veel soorten. Met name protesteert men tegen de beschermde status via de Europese regelgeving. Deze regelgeving kunnen zij niet frustreren. Met de eigen wet- en regelgeving is dit wel mogelijk, zeker als niemand vooraf protesteert. Dan is achteraf de buit binnen als de termijnen verstreken zijn.

Wij leven in een land, waarin volgens sommige mensen, waaronder ook veel politici, voor natuur geen plaats meer is, omdat er geen economische waarde aan verbonden is. Wij kunnen er niets aan verdienen. Deze mening wordt door SDL niet gedeeld, zeker niet voor Limburg met z'n grote recreatieve functie door de natuur.

Op Blz.94 van het concept lezen we:

‘Onnodige belemmeringen, die ondernemers en burgers in de praktijk ondervinden als gevolg van de huidige soortenbescherming moeten worden weggenomen’.

Dit betekent in uw visie, dat indien iemand een plekje op het grondgebied van Nederland claimt voor een bepaalde activiteit, de daar aanwezige natuur daardoor haar rechten op dat plekje verliest en moet wijken. Daarmee wordt de schuld voor het vertragen van bv. belangrijke infrastructurele werken bij de burgers gelegd, terwijl het juist de overheid zelf is, die vaak maar al te graag de regelgeving frustreert, waarbij de oplettende burger reageert om onze medebewoners in de natuur nog een beetje te beschermen in de laatste overgebleven restjes natuur.

Bovendien vragen wij ons af wie de belemmeringen ondervindt. SDL heeft de ervaring, dat dit vrijwel uitsluitend politici, ambtenaren en een aantal ondernemers zijn. Burgers horen wij zelden klagen. Zij protesteren eerder tegen misbruik van de regelgeving.

Wat moet in ieder geval beter.

SDL is van mening op basis van vele ervaringen uit het verleden, dat indien u vasthoudt aan de invoering van deze nieuwe wet een aantal zaken in deze wet nauwkeurig omschreven moeten worden, om discussie met alle gevolgen van dien in de toekomst te voorkomen, zoals:

a) De goede staat van instandhouding mag niet in gevaar komen.

De vraag over de goede staat van instandhouding van een soort zou vanuit onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek beantwoordt moeten worden. Deze vraag zoals thans geregeld over te laten aan belangenorganisaties (vooral de WBE's, via de wildtellingen) zal leiden tot een snelle teruggang van tal van soorten zoals de das, die het jachtwild volgens hen bedreigen. Voor hen zijn er altijd veel te veel, terwijl het jachtwild altijd veel te weinig is.

Dus wat is teveel. Ook daarover zal de nieuwe wet zich nauwkeurig moeten uitlaten.

Dit betekent in het geval van de das, dat het dier wegens vermeende schade (vooral aan het jachtwild en als gunstige opgeblazen bijkomstigheid aan de maïs van de agrariërs), zoals nu al illegaal, bejaagd gaat worden, want er zijn er volgens hen veel te veel. De staat van instandhouding is voor deze mensen altijd goed, zelfs teveel, terwijl onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek ongetwijfeld tot een ander oordeel zou komen. (blz.104 van het concept).

b) Schade.

SDL denkt dat in de wet goed omschreven moet worden wat schade is. Andere zaken worden immers ook nauwkeurig omschreven.

Onder schade mag volgens SDL zeker niet verstaan worden de “schade”, die een normale populatie van een soort op zoek naar voedsel in de natuur, dus ook in agrarische gebieden, veroorzaakt. Onder schade mag ook niet verstaan worden de zogenaamde schade, die aan het jachtwild wordt veroorzaakt, omdat dieren in de natuur hun aanwezige voedsel eten. Is dit niet toegestaan? Willen we deze dieren dit recht ontzeggen? Tot dit voedsel behoren niet alleen, maar ook dieren, die tot het jachtwild gerekend worden.

Schade wordt in z'n algemeenheid veroorzaakt door populaties van een te grote omvang ontstaan door:

- a) het bewust (illegaal) bijvoeren,
- b) het op grote schaal illegaal fokken en uitzetten van dieren zoals konijnen, fazanten ed.
- c) het bewust (illegaal) niet volledig afschieten van wild zoals wilde zwijnen, omdat de zwijnenjacht een 0-optievergunning oplevert
- d) het bewust (illegaal) massaal bestrijden van de natuurlijke predatoren.

De wildbeheerders spelen hier een laakbare rol.

De nieuwe wet zou deze praktijk nu eens eindelijk aan banden moeten leggen. Wij lezen hierover niets in het concept.

c) Opzettelijk doden.

Ook dat begrip zou volgens SDL in de wet nauwkeurige omschreven moeten worden.

Immers het doden van dieren als hobby (de jacht) is volgens SDL dus het opzettelijk doden en zou dus verboden moeten worden.

De agrariërs die bij het bewerken en oogsten over een dassenburcht rijden, waarbij onder de grond slapende dieren gedood worden, doet dat opzettelijk. Hij weet waar de burcht ligt (krijgt vaak zelfs een gedoogovereenkomst). Hij weet dat de burcht meestal inzakt. Hij kan immers op een andere manier op een burcht het land bewerken en oogsten.

Mensen die 's nachts hard rijden, waarbij overstekend wild geen schijn van kans heeft. Dit is opzettelijk doden. Deze mensen weten dat wild kan oversteken en kunnen een stuk langzamer rijden om overstekende dieren een kans te geven. Bij hoge snelheden is het niet mogelijk tijdig af te remmen en het dier een kans te geven. Dan maar doodrijden. Dus opzettelijk.

De jager, die in opdracht van de agrariër dassen doodschiet, omdat de agrariër last heeft van de burchten, die de dieren graven. Nu de burchten niet meer beschermd zijn, weg ermee bij overlast. En ook weg met de dassen, want er zijn er veel te veel en komen graag terug. Dus opruimen en afschieten, opzettelijk doden.

U ziet, dat er opnieuw een Babylonische spraakverwarring gaat ontstaan met veel rechtzaken, indien bovenstaande begrippen niet nauwkeurig omschreven worden in de nieuwe wet.

Jacht in Natura-2000 gebieden.

Nu U de strikte bescherming van de natuur wil beperken tot wat Europa voorschrijft, is het verbazend te lezen, dat U de mogelijkheden voor de jacht en het wildbeheer voor de WBE's in de Natura-2000 gebieden sterk gaat verruimen. Er wordt wel is waar de mogelijkheid tot het stellen van voorwaarden gegeven. De praktijk betekent echter voor de jager, de wildbeheerder, eenmaal binnen in een gebied kan ik doen en laten wat ik wil. Er is vrijwel geen controle. De pakkans is nul. Dan worden de huidige illegale mistoestanden o.a. door het gebruik van de huidige 0-optievergunningen (verbonden aan voorwaarden) wettelijk verruimd vastgelegd.

SDL is van mening, dat jacht in Natura-2000 gebieden verboden moet blijven. Deze zijn de enige gebieden, waar de natuur (planten en dieren) nog enige bescherming zouden kunnen genieten voor de oprukkende mens. Zelfs die laatste strohalm gaat U de natuur ontnemen.

De terreinbeherende instanties en/of de overheidsinstanties, meestal eigenaar van deze terreinen zijn best zelf instaat eventueel noodzakelijk beheer te organiseren. Voor terreinen, die niet onder het beheer van de terreinbeherende instanties vallen, kan de provincie na onderzoek het noodzakelijke beheer organiseren. U kunt uiteraard ook het instrument van de schadevergoeding inzetten. De belastingbetaler is best bereid ten behoeve van zijn natuurbeleving belastinggeld te betalen.

Handhaving

Onder de huidige wetgeving bestaan er veel mistoestanden, die door gebrek aan handhavers zijn ontstaan en blijven voortbestaan, zonder vervolging.

Nu U de regels ter bescherming van de natuur gaat versoepelen zullen deze mistoestanden, in verreweg de meeste gevallen veroorzaakt door de jagers, zo blijkt uit de praktijk, alleen maar toenemen.

SDL is van mening, dat als gevolg van de nieuwe wet het nog urgenter wordt, meer mensen in de handhaving in te zetten.

De huidige bezetting is zo minimaal, dat er nauwelijks van handhaving gesproken kan worden.

De toekomst van de das.

Op basis van het bovenstaande moet SDL vaststellen, dat vele dieren, waaronder de das in Nederland een ellendige toekomst tegemoet gaan, waarbij nauwelijks nog gesproken kan worden over bescherming. Jammer van 40 jaar hard werken.

Is het onder de huidige Flora en Faunawet al moeilijk de das te beschermen, in de nieuwe wet blijft van deze bescherming vastgelegd in Art. 10 en 11 niet veel over.

Slechts de opmerking, dat opzettelijk doden niet is toegestaan, is het enige wat overgebleven is.

De bescherming van de vaste rust- en verblijfplaats (art.11) is geschrapt.

Opvallend in dit verband is, dat t.a.v. de vogels het nest wel beschermd blijft, terwijl deze dieren bij verstoring of vernieling van het nest snel daarna op een andere plaats een nieuw nest bouwen. Voor een das geldt deze bescherming niet. Jammer, omdat juist deze soort de bescherming van de vaste rust en verblijfplaats dringend nodig heeft.

Een dassenburcht is een bouwwerk, waar de dieren weken tot maanden voor nodig hebben om te graven. Daarom zijn dassen zeer honkvast en zijn burchten vaak 100 jaar en ouder.

Een das wiens burcht verstoord, vernield of opgeruimd is gaat zwerven, daarbij een gevaar vormend voor het verkeer. Vaak wordt dan een nieuwe burcht gegraven op plaatsen, die voor agrariërs, burgers of overheidsinstanties ongewenst zijn met alle gevolgen van dien. Vaak begint een das een nieuwe burcht te graven op een braak liggend of in ontwikkeling zijnd industrieterrein of in een weglichaam of een dijk en vormt zo, daartoe gedwongen, hinder.

SDL is van mening, dat er in de wet wel degelijk een onderscheid gemaakt moet worden tussen dieren met inderdaad een vaste woon- en verblijfplaats (zoals de das en zijn burcht) en dieren met vaak wisselende en meestal zelfs steeds weer nieuw bouwende rust- en verblijfplaatsen (zoals vogels en hun nest).

Deze nuance moet, juist om een toename van de overlast te voorkomen, in de wet aangebracht worden.

Vrijwilligers.

SDL vraagt U op basis van onze 25 jarige ervaringen uit de praktijk van de natuurbescherming in het veld (dus niet van achter het bureau) nog eens ernstig te overwegen de nieuwe wet, zoals ze nu in concept op tafel ligt, in te voeren.

Een ding is zeker, vele duizenden vrijwilligers, die zich de laatste 30-40 jaar belangeloos hebben ingezet voor de bescherming van de natuur, zullen nu gaan afhaken.

De gevolgen van deze wet voor de natuur zullen over enkele jaren schrijnend duidelijk worden met als gevolg, dat de zaak voor veel geld, onder druk vanuit Brussel, weer gerepareerd moet worden.

Vraag blijft dan of de afgehaakte vrijwilligers zich dan weer gaan inzetten.

Hoogachtend,

Namens de Stichting Dassenwerkgroep Limburg,

drs.J.W.M.Baars, Voorzitter

